

KATARINA BALUNOVA

metrosophy

zapraszamy na otwarcie wystawy

14 czerwca (piątek) 2019, godzina 18:00

wystawa czynna do 3.07.2019

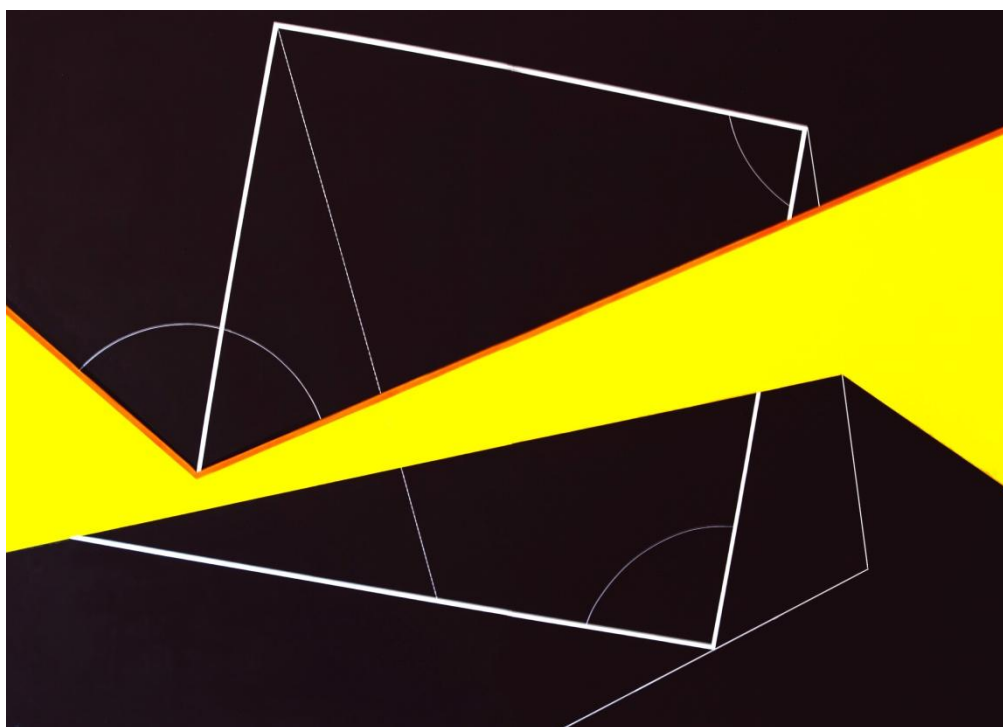
*

Katarina Balunova urodziła się w 1982 r. na Słowacji. W latach 2004-2010 studiowała malarstwo współczesne na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Technicznego w Koszycach na Słowacji pod opieką doktora Adama Szentpétery oraz w Accademia di Belle Arti, L'Aquila we Włoszech (Instytut Malarstwa, profesor Enzo Orti). Od 2016 r. jest doktorantką Akademii Sztuk w Bańskiej Bystrzycy na Słowacji (doktor Stefan Balazs). W latach 2018-2019 studiowała na Węgierskim Uniwersytecie Sztuk w Budapeszcie na Węgrzech.

Jej prace obejmują różnorodne media, takie jak malarstwo, instalacje, obiekty, fotografię i filmy wideo. Głównym motywem jej twórczości jest utopia – miasto – architektura – mieszkanie oraz sposób, w jaki struktura miejska wpływa na poszczególne osoby i na społeczeństwo ogółem.

Aktywnie prezentuje swoje prace w kraju i za granicą (Australia, Kanada, Cypr, Czechy, Egipt, Niemcy, Francja, Grecja, Włochy, Litwa, Łotwa, Polska, Rosja, Słowacja, Korea, Estonia, Turcja, Zjednoczone Emiraty Arabskie, Anglia, USA). W 2013 r. była finalistką Konkursu Malarskiego Modessę organizowanego przez Fundację New Era Art (Warszawa, Polska). W 2014 r. była finalistką Konkursu Artystycznego NOLab w Mediolanie we Włoszech oraz konkursu „Malarstwo Roku” (Painting of the Year) organizowanego przez VUB Foundation (Bratysława, Słowacja). W 2015 r. została wybrana jako uczestniczka 6. Międzynarodowego Biennale Sztuki w Pekinie (Narodowe Muzeum Sztuki w Chinach). W 2015 i 2017 r. była nominowana do nagrody Bloom Award przez Warsteiner (Kolonja, Niemcy). W 2017 r. została zaproszona do uczestnictwa w sympozjum im. Marka Rothko 2017 (Centrum Sztuki im. Marka Rothko, Dyneburg, Litwa). W 2018 r. uzyskała stypendium Funduszu Wyszehradzkiego dla Węgierskiego Uniwersytetu Sztuk w Budapeszcie na Węgrzech.

Diagonal Surfaces, 2018 - 200 x 280 cm

Motywy przewodnim moich prac jest miasto, urbanistyka, konflikt między naturą a cywilizacją, poszukiwanie domu. Często inspiruje mnie miasto i środowisko miejskie, które postrzegam nie tylko jako określoną przestrzeń fizyczną, ale także projekcję psychiczną.

Miasto jest przedmiotem wytworzonym przez człowieka, który wykracza poza doświadczenie budynku, ulicy lub dzielnicy przez daną osobę. Staram się odnaleźć nową percepcję niewidzialnych warstw współczesnych miast. Wewnątrz można odczytać różne historie; staram się nie przedstawiać rzeczywistości, ale nadawać strukturze miejskiej formę symboliczną, która w swojej prostocie niesie ze sobą różne znaczenia.

Budynki nie są tylko przedmiotami, ale artefaktami posiadającymi znaczenie lub znakami rozproszonymi w szerszym kontekście społecznym. Architektura potrafi w bardzo specyficzny sposób wyartykułować sprzeczności i dwuznaczności, z którymi spotykamy się w nowoczesnym świecie. W moich pracach wykorzystuję ją w sposób symboliczny, aby wyrazić moją sytuację egzystencjalną.

Dom jest typowym elementem moich prac, symbolizującym mieszkanie. Poczucie bycia chronionym i poszukiwanie schronienia jest fundamentalne dla istot ludzkich, dlatego mieszkanie staje się z jednej strony schronieniem dającym spokój, a z drugiej – czymś, co może ograniczać ruch, rodzajem emocjonalnej klatki. Dlatego dom może symbolizować dom-miasto, a dom rodzinny – dom-klatkę.

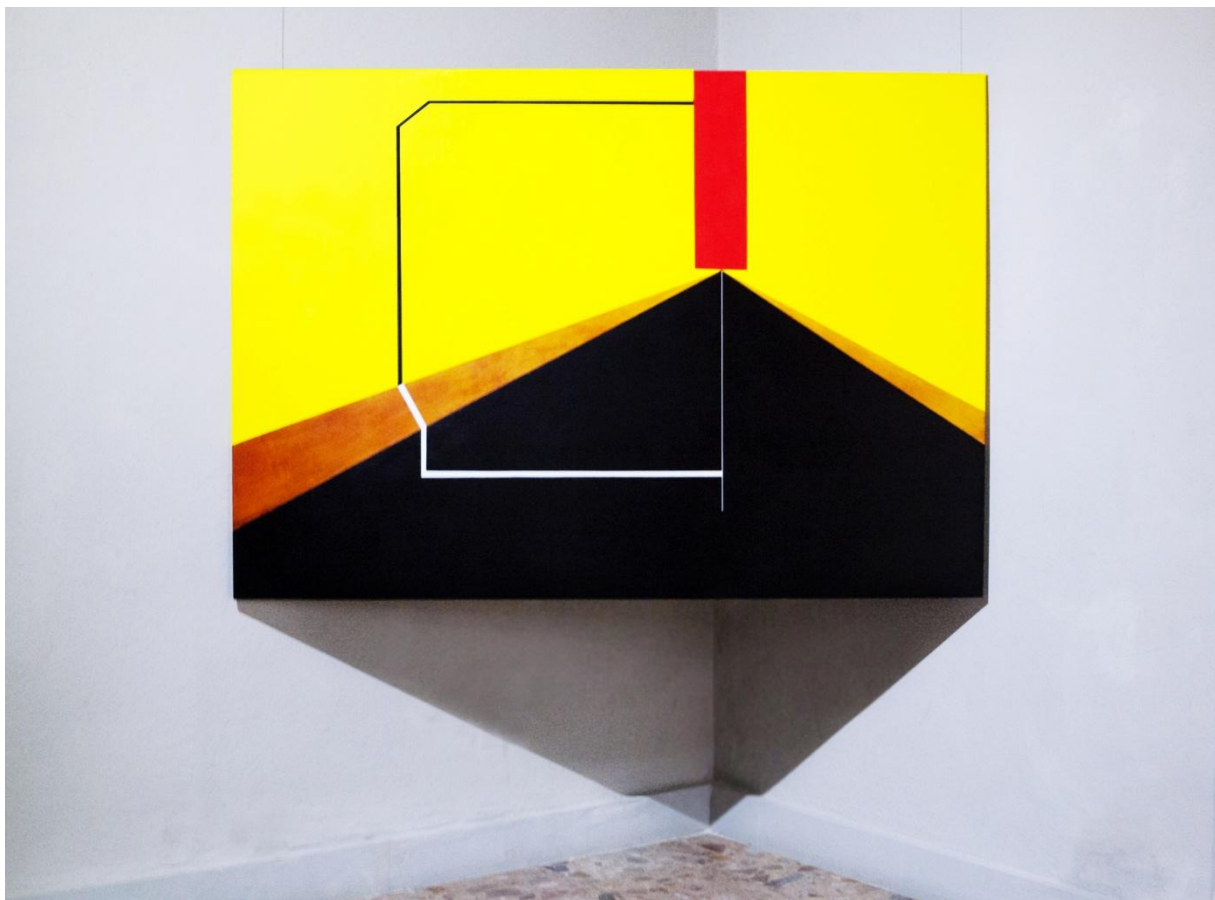
Struktura współczesnych miast podlega ścisłej geometrii i wieloletniej ekspansji. Możemy zaobserwować ciągle zmiany w miejskiej formie, wzorach i strukturze. Wzór geometryczny jest typowym elementem obecnym w społeczeństwie przemysłowym. Geometria jest kluczem do zrozumienia społecznego i przemysłowego rozwoju w nowoczesnej przestrzeni. Stosowanie geometrycznych kształtów i struktur staje się świadectwem społeczeństwa przemysłowego doświadczającego kryzysu egzystencjalnego.

Niezadowolenie ze współczesnego społeczeństwa i nowoczesnego miasta odzwierciedla utopijne wizje, które ostatecznie mogą się urzeczywistnić w przyszłości.

Utopia, kontrowersyjna koncepcja od idealnego społeczeństwa przez architekturę perfekcyjnego miasta po dystopię ogólnego regresu, opiera się na idei „najbardziej nieistniejącego miejsca”. W swojej istocie utopia oferuje nowy model społeczeństwa, który, generalnie rzecz biorąc, pozostaje teorią. Doświadczenie wcielenia utopii w życie okazuje się słabe i ograniczone w czasie, ponieważ jest pozbawione wielu aspektów prawdziwego życia, jednak ma znaczenie dla samego eksperymentu.

Mimo iż w dwudziestym wieku mieliśmy kilka negatywnych przykładów realizacji utopijnych pomysłów przez politykę totalitarną, uważam, że utopia jest potrzebna jako pewien rodzaj alternatywy wobec obecnej sytuacji.

Katarina Balunova, 2014

Corner painting, 2018 – 140 x 200 cm

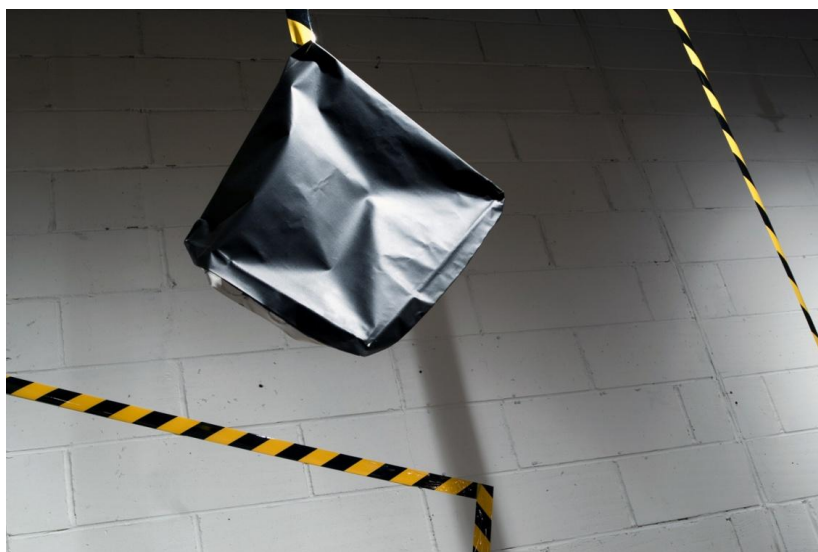
Katarína Balúnová (1982) studiowała malarstwo współczesne na Wydziale Sztuki Uniwersytetu Technicznego w Koszycach (2004-2010) oraz w Scuola per Artigiani Restauratori w Turynie we Włoszech (2011-2013). Lata spędzone w studio Adama Szentpétery, ważnego przedstawiciela nurtu abstrakcji geometrycznej, oraz liczne zagraniczne staże i warsztaty, miały decydujący wpływ na jej profil artystyczny. Jej głównym obszarem zainteresowania jest eksploracja miasta, urbanistyka i jej odbicie w malarstwie poprzez stosowanie geometrycznych kształtów i modeli.

Balúnová pierwotnie koncentrowała się na zderzeniu miasta z naturą i jego niszczącym wpływie na krajobraz. Jej prace często przedstawiały szczegółowe mapy z ulicami, konturami i kształtami zwierząt, gdzie sarny, wilki i ptaki zajmowały całą powierzchnię obrazów („Nekrajina” I-II, 2009; Miejski cmentarz, 2011), tworząc dziwny świat cywilizowanej przyrody i dzikiej urbanistycznej megastruktury. Stopniowo jej koncentracja przesunęła się na strukturę miasta i jego morfologię, a jej zainteresowanie urbanistyką przybrało formę planów odzwierciedlających obszary ziemi pokryte czarnymi sześcianami przedstawiającymi budynki – „formę, która została odlana”... (Niewidzialne miasto I, 2014; Szara struktura miejska I, 2014; Park miejski, 2015).

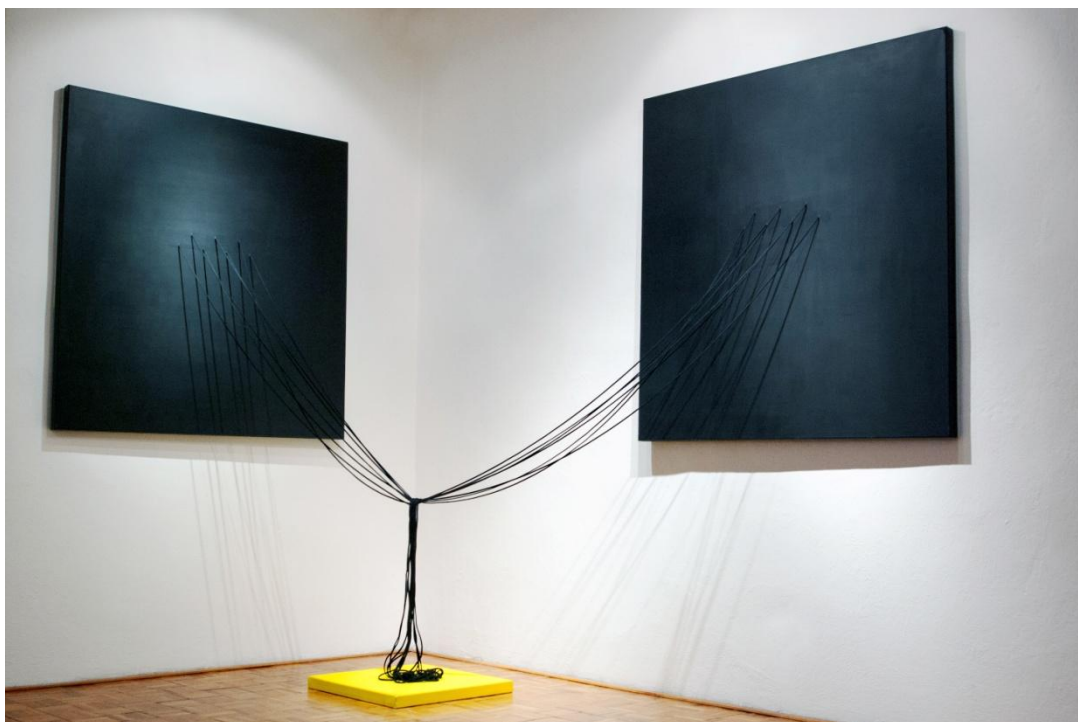
Następnie artystka zaczęła wybierać fragmenty większych planów urbanistycznych i włączać je w swoje obrazy, co przekształciło te szczegóły w kompozycje złożone z powierzchni, linii i abstrakcyjnych kształtów. W tym miejscu geometria stała się kluczem, który pomógł artystce odblokować nowe możliwości pracy z miejską estetyką, strukturami i wzorami – podstawową siatką, która przedstawia nowoczesne społeczeństwo przemysłowe ze wszystkimi jego schematami obrazkowymi. W jej gęstym obrazowaniu widać wpływ rosyjskiej awangardy (w tym Kandinskiego, Malewicza i Konstruktywistów), obecny w jej radykalnej inżynierskiej estetyce, wizjonerskim stylu i mistycznej formie. Dlatego najnowsze prace Balúnovej obejmują czarne i żółte płótna, kolorowe i zdominowane przez czarne prostokąty lub czarne, ustawione pod kątem płaszczyzny, których monolityczny charakter zakłócają tylko miejscami cienkie linie i małe kropki. Artystka przywykła stosować czarny prostokąt jako swoje symboliczne przedstawienie domu, kotwicy i ludzkiej racjonalności (dodając dalszy wymiar suprematystycznej ikony w świecie sztuki). Dotyczy to zwłaszcza jej serii abstrakcyjnych obrazów akrylowych: „Czarne bloki” (2016) i „Otwarte ściany” (2017).

Artystka przyjęła podobne podejście do ekspansji struktur miejskich, przekształcając je w dynamiczne ukośne lub trójkątne formy, stosując białe i czerwone aktywne płaszczyzny (Cmentarz miejski I-II, 2017, Kompozycja – komin, 2016; Kompozycja I-IV, 2017). W ostatnim czasie artystka eksperymentuje, wykraczając poza przeważnie monochromatyczną płaszczyznę w przestrzeń tworzoną z nici wplecionych w siatkę, zwisających z płótna lub łączących ze sobą kilka płócien (Zmienna kompozycja w przestrzeni; Płynąca powierzchnia; Więzienie, wszystkie z 2017 roku). Niekiedy efekt nie jest wzmocnieniem wrażenia, ale raczej zmiękczeniem przestrzeni, do której autorka zaprasza swoich odbiorców, aby stali się częścią jej gry wizualnej.

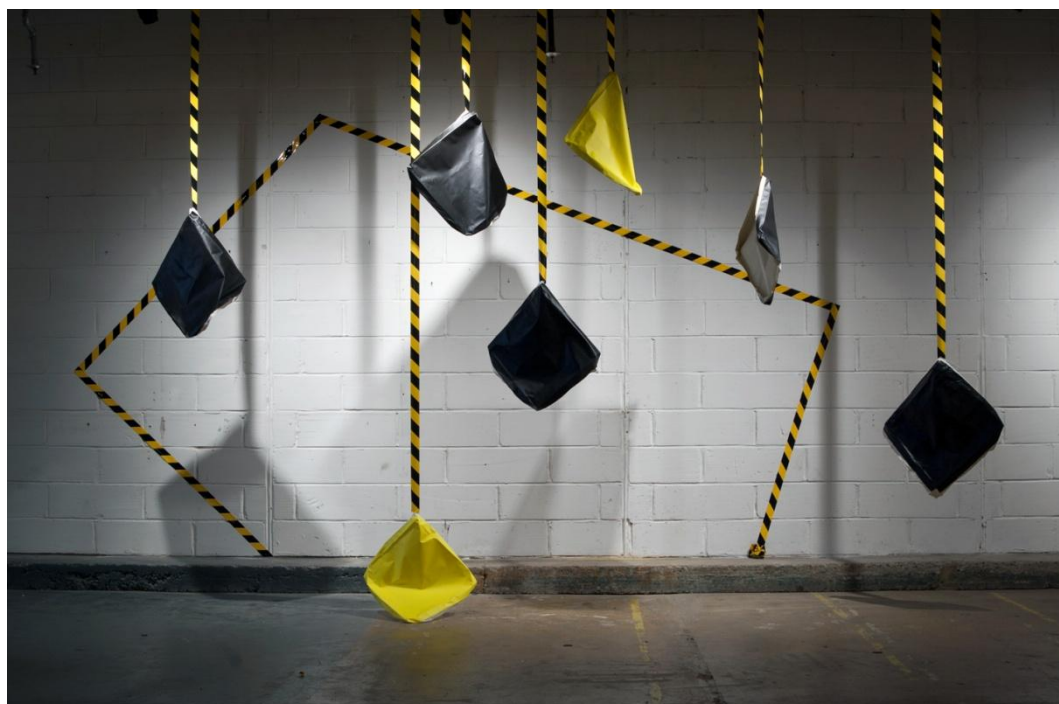
Vladimír Beskid, maj 2018

City Scape, 2019, detal

Variable composition in space I, 2017, acrylic on canvas

City Scape, 2019, canvases, warning tape

*

zapraszamy